

ЧАСТИНА ПЕРША

ДВІ МЕРТВІ ДІВЧИНКИ

1

Це сталося 1932 року, коли тюрма штату ще була в «Холодній горі». Електричний стілець там, звісно, був теж.

В'язні жартували над стільцем — так люди завжди глузують із тих страшних речей, від яких не вийде відкараскатись. Вони називали його Старим Іскруном і Великим Шарахом. Сипали дотепами про рахунки за електрику і про те, як начальник тюрми Мурз готуватиме собі тієї осені вечерю на День подяки, бо його жінка, Мелінда, надто хвора, щоб стояти коло плити.

Але для тих, кому насправді світило на той стілець сідати, весь гумор із ситуації вивітровався вмить. За час своєї служби в «Холодній горі» я головував на сімдесяті восьми стратах (цієї цифри я не сплутаю ніколи, пам'ятатиму й на смертному ложі) й думаю, що до більшості тих людей правда остаточно доходила тільки тоді, коли їхні щиколотки приковували ременями до міцних ножищ «Старого Іскруна». Тієї миті на них сходило усвідомлення (видно було, як

вони холодним жахом підіймається в їхніх очах), що їхні ноги скінчили свою кар'єру. У них ще текла кров, м'язи досі були міцними, та все одно їм настав кінець; вони більше ніколи не протупцяють ще одну милю сільською місцевістю й не затанцюють із дівчиною на гоцанках у клуні. До клієнтів Старого Іскруна усвідомлення неминучості їхньої смерті приходило через щиколотки й підіймалося вище. Була ще чорна шовкова торбинка, яку надівали їм на голови після того, як вони договорювали свої белькотливі та здебільшого беззв'язні останні слова. Вважалося, що це задля них, але я завжди думав, що насправді це для нас: щоб ми не бачили того жаского припливу переляку в їхніх очах, коли вони усвідомлювали, що помрутъ із зігнутими колінами.

У «Холодній горі» не було камери смертників. Був лише блок Е, окремий від інших чотирьох корпусів і приблизно на три четверті від них менший; цегляний, а не дерев'яний, під жахливим голим металевим дахом, що оком маячного хворого несамовито виблискував під літнім сонцем. Шість камер усередині, по три на кожному боці широкого центрального проходу, кожна майже вдвічі більша за камери в інших чотирьох корпусах. Усі — одиночні. Розкішне житло як на в'язницю (особливо в тридцяті роки), але його мешканці з радістю помінялися б на камеру в будь-якому з інших чотирьох блоків. Повірте, вони б помінялися.

За всі роки моєї служби головним наглядачем цього блоку жодного разу не траплялося так, щоб усі шість камер були зайняті одночасно, — дяка Богові за маленькі дива. Щонайбільше разом сходилося четверо, білих і чорних (у «Холодній горі» між ходячими мерцями сегрегації не чинили), і то був шматочок пекла. Одна була жінка, Беверлі Маккол. Чорна, як виновий туз, і прекрасна, як гріх, на який вам не стало духу наважитись. Вона шість років мирилася з тим, що чоловік її духопелить, але жодного зайвого дня не побажала терпіти, коли він плигнув у гречку. Того ж вечора, коли

дізналася, що він зраджує, вона стала в очікуванні безталанного Лестера Маккола, відомого своїм друзям (а ще, напевно, коханці, зв'язок із якою був украй коротким) під прізвиськом Різун, на горішньому майданчику сходів, що вели до помешкання над його цирульнею. Вона дочекалася, коли він наполовину скине пальто, а тоді випустила його зрадливі кишкі на двоколірні туфлі. Зробила це однією з Різунових власних бритв. За дві ночі до того, як її мали всадити на Старого Іскруна, вона покликала мене у свою камеру й сказала, що до неї уві сні приходив африканський дух-батько. Він наказав їй зректися рабського імені й померти під прізвищем вільної — Матуомі. Таке було її прохання: щоб смертний вирок їй зачитали на прізвище Беверлі Матуомі. (А імені дух-батько їй чи то не назвав, чи то вона його не розчудла.) Я сказав: «Так, згода, гаразд». Якщо за роки служби головним вертухаем я чогось і навчився, то це без крайньої потреби ніколи не відмовляти страженцям. Хоча у випадку Беверлі Матуомі це погоди не робило. Наступного дня близько третьої по обіді зателефонував губернатор і повідомив про пом'якшення її вироку — Беверлі перевели в пенітенціарний заклад для жінок «Трав'яниста долина». Сама пенітенція, і нуль потенції, жартували ми в ті часи. І, скажу я вам, я був дуже радий, що круглењка дупця Бев поверне ліворуч, а не праворуч, коли опиниться поряд зі столом чергового.

За тридцять п'ять років чи десь так (не менше тридцяти п'яти минуло, напевно) я побачив це ім'я на сторінці некрологів у газеті, під фотографією чорношкірої жінки з худорливим обличчям, обрамленим хмарою сивого волосся, в окулярах зі стразами в кутиках. То була Беверлі. Останні десять років вона прожила на волі, повідомляв некролог, і практично власними силами рятувала бібліотеку маленького містечка Рейнз-Фоллз. Також вона вчителювала в недільній школі, і в тій тихій глушині її дуже любили. «БІБЛІОТЕКАРКА ПОМЕРЛА ВІД СЕРЦЕВОГО НАПАДУ» — таким був заго-

ловок. А під ним дрібнішим шрифтом, ледве не запізнілою думкою: «Більше двадцяти років відсиділа у в'язниці». Лише очі, широко розплющені, несамовиті за скельцями окулярів зі стразами в кутиках, були ті самі. Очі жінки, яка навіть у сімдесят із гаком років без вагань би витягла бритву із синього слойка з дезінфекційним розчином, якби потреба видалася нагальною. Убивцю ви впізнаєте, навіть коли вона доживає віку старенькою бібліотекаркою в сонному малому містечку. Принаймні, якщо стільки ж часу проведете, наглядаючи за вбивцями, як я. Лише одного разу я засумнівався в слушності своєї роботи. Мабуть, тому я зараз і пишу ці рядки.

Широкий коридор посередині блока Е був застелений лінолеумом кольору прив'ялого лайма, а тому те, що в інших в'язницях називали Останньою мілею, у «Холодній горі» звалося Зеленою мілею. Вона простягалася на шістдесят довгих кроків із півдня на північ, з біжнього до дальнього кінця. На південному кінці була гамівна кімната. На північному — Т-подібна розвилка. Поворот ліворуч означав життя — якщо можна так назвати те, що відбувалося на запеченному під сонцем подвір'ї для прогулянок; а для багатьох то й було життя; багато хто роками так жив, без помітної шкоди для себе. Злодії, підпалювачі й гвалтівники — усі походжали, чесали язиками й провертали свої маленькі обрудки.

Однак поворот праворуч — цей був інакший. Спершу ви потрапляли в мій кабінет, де килим був також зелений (я все збирався його поміняти, та так руки й не дійшли), проминали мій письмовий стіл, обрамлений американським прапором зліва й прапором штату справа. На дальньому боці кабінету було двоє дверей. Одні вели в маленький ватерклозет, яким користувалися ми з наглядачами блока Е (а часом і сам начальник Мурз); інші ж відчинялися в приміщення, що нагадувало великий сарай для зберігання сільськогосподарських знарядь. Там усе й закінчувалося, коли ви проходили Зеленою мілею.